

1) forbrydelsen er begået i den danske stat eller på et dansk fartøj,

2) gerningsmanden har indfødsret eller bopæl i Danmark, eller har indfødsret eller bopæl i Finland, Island, Norge eller Sverige og opholder sig her i landet,

3) handlingen krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed, forfatning eller offentlige myndigheder, eller

4) handlingen er omfattet af straffelovens § 183 a eller af de konventioner, der er henvist til i straffelovens § 8, stk. 1, nr. 5-7.

På grundlag af disse kompetenceregler vil man næsten altid i de praktisk forekommende tilfælde have mulighed for her i landet at strafforfølge de forbrydelser, der er omfattet af terrorismekonventionens artikel 1. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor dette ikke gælder. Der vil eksempelvis i dag ikke kunne foretages strafforfølgning her i landet i tilfælde, hvor en ikke-nordisk statsborger, der har bopæl uden for Danmark, pågribes her i landet efter at have begået og afsluttet en af de pågældende forbrydelser uden for dansk område og uden at krænke den danske stats interesser.

Med henblik på sådanne tilfælde foreslås det at supplere de under 1-3 nævnte almindelige regler med en ny bestemmelse i straffelovens § 8, stk. 1, hvorefter der uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme, og hvor handlingen er begået, kan pålægges straf i Danmark for forbrydelser, der er

omfattet af artikel 1 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme.

En sådan universel kompetence går ud over, hvad der er nødvendigt til opfyldelse af forpligtelsen efter konventionens artikel 6. Som det fremgår af de almindelige bemærkninger pkt. 2 b, indebærer denne bestemmelse alene, at staterne skal være i stand til at udøve straffemyndighed efter at have afslået en anmodning om udlevering fra en anden konventionsstat. Såvel praktiske hensyn som de pågældende forbrydelsers alvorlige karakter taler imidlertid for at gennemføre en kompetenceordning, der ikke er knyttet til modtagelsen af en udleveringsbegæring fra en anden konventionsstat. En tilsvarende fremgangsmåde er anvendt ved gennemførelsen af Haag- og Montreal-konventionerne om henholdsvis kapring af og sabotage mod luftfartøjer og FN-konventionen om beskyttelse af diplomater.

Til nr. 2.

Som et modstykke til den vide kompetence efter den som straffelovens § 8, stk. 1, nr. 8, foreslåede bestemmelse foreslås det, at afgørelsen om påtale i medfør af denne regel træffes af justitsministeren. En hertil sigtende bestemmelse foreslås indsat i straffelovens § 8, stk. 3. En tilsvarende ordning gælder for afgørelsen af spørgsmålet om påtale på grundlag af bestemmelserne i straffelovens § 8, stk. 1, nr. 4-6, om handlinger, der omfattes af de ovennævnte konventioner om kapring af og sabotage mod luftfartøjer og af FN-konventionen om beskyttelse af diplomater.